

§ 19. 1. Część pisemna egzaminu potwierdzającego znajomość języka obcego polega na wykonaniu 40 poleceń sprawdzających znajomość gramatyki i umiejętność tłumaczenia, zamieszczonych w wylosowanym zestawie.

2. Polecenia egzaminacyjne, o których mowa w ust. 1, mają charakter poufny; opracowuje je właściwa w sprawach szkoleń komórka Głównego Urzędu Cef, a zatwierdza Prezes Głównego Urzędu Cef.

3. Do trybu przeprowadzania egzaminu przepisy § 8 ust. 3—6 stosuje się odpowiednio.

4. Warunkiem zdania części pisemnej egzaminu jest uzyskanie przez funkcjonariusza celnego co najmniej 25 punktów.

5. W przypadku uzyskania z części pisemnej egzaminu mniej niż 25 punktów, funkcjonariusz celny nie jest dopuszczony do części ustnej egzaminu.

6. Funkcjonariuszowi celnemu przysługuje prawo zapoznania się z ocenioną częścią pisemną egzaminu; oceniona część pisemna egzaminu jest udostępniana do wglądu w obecności jednej z osób wchodzących w skład komisji egzaminacyjnej lub osoby upoważnionej przez przewodniczącego komisji.

§ 20. 1. Część ustna egzaminu potwierdzającego znajomość języka obcego polega na przeprowadzeniu rozmowy sprawdzającej umiejętność porozumiewania się w języku obcym w sytuacjach zawodowych.

2. Komisja egzaminacyjna ocenia wypowiedź funkcjonariusza celnego według następujących kryteriów:

- 1) wymowy,
- 2) płynności wypowiedzi,
- 3) poprawności gramatycznej wypowiedzi,
- 4) zasobu słownictwa fachowego,
- 5) umiejętności używania złożonych struktur językowych,

6) logicznej budowy wypowiedzi

— przyznając za każde z nich od zera do pięciu punktów.

3. Warunkiem zdania części ustnej egzaminu jest uzyskanie przez funkcjonariusza celnego co najmniej 15 punktów.

§ 21. 1. Warunkiem zdania egzaminu potwierdzającego znajomość języka obcego jest uzyskanie przez funkcjonariusza celnego co najmniej 25 punktów z części pisemnej oraz co najmniej 15 punktów z części ustnej.

2. Przy ustalaniu oceny ze zdanego egzaminu stosuje się następującą skalę ocen w zależności od uzyskanej przez funkcjonariusza celnego łącznej liczby punktów z obu części egzaminu:

- 1) bardzo dobrą (powyżej 60 punktów),
- 2) dobrą (51—60 punktów),
- 3) dostateczną (40—50 punktów).

§ 22. Z przeprowadzonego egzaminu potwierdzającego znajomość języka obcego sporządza się protokół, który podpisują wszystkie osoby wchodzące w skład komisji egzaminacyjnej.

§ 23. W przypadku nieuzyskania przez funkcjonariusza celnego wymaganej liczby punktów z pisemnej lub ustnej części egzaminu potwierdzającego znajomość języka obcego, funkcjonariusz celny może ponownie przystąpić do egzaminu, składając uprzednio wniosek do kierownika urzędu, w którym odbywa służbę przygotowawczą. Przepisy § 13 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 24. Funkcjonariusz celny po zdaniu egzaminu potwierdzającego znajomość języka obcego otrzymuje zaświadczenie.

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *J. Bauc*

408

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 kwietnia 2000 r.

w sprawie stawek uposażenia zasadniczego w Służbie Celnej, wysokości oraz szczegółowych zasad przyznawania i wypłacania dodatków do uposażenia zasadniczego.

Na podstawie art. 51 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 72, poz. 802 i Nr 110, poz. 1255) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa stawki uposażenia zasadniczego dla poszczególnych stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, wysokość oraz szczegółowe

zasady przyznawania i wypłacania dodatków za stopień służbowy oraz dodatków uzasadnionych szczególnymi właściwościami, kwalifikacjami, warunkami albo miejscem pełnienia służby.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o „najniższym uposażeniu”, rozumie się przez to miesięczne najniższe uposażenie zasadnicze dla stanowiska służbowego referenta, określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Ustala się miesięczne stawki uposażenia zasadniczego dla poszczególnych stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, zwanych dalej „funkcjonariuszami”, w wysokości określonej w tabeli stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 4. Funkcjonariuszom przysługuje dodatek do uposażenia zasadniczego za posiadany stopień służbowy w wysokości określonej w tabeli stanowiącej załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 5. Funkcjonariuszom przysługują następujące dodatki do uposażenia zasadniczego uzasadnione szczególnymi właściwościami, kwalifikacjami, warunkami albo miejscem pełnienia służby:

- 1) dodatek za opiekę nad psem służbowym,
- 2) dodatek za służbę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych,
- 3) dodatek za służbę w porze nocnej,
- 4) dodatek specjalny.

§ 6. 1. Funkcjonariuszom, którym powierzono opiekę nad psem służbowym, przysługuje z tego tytułu miesięcznie dodatek w wysokości do 15% miesięcznego najniższego uposażenia zasadniczego — w trakcie sprawowania tej opieki.

2. W razie sprawowania opieki nad więcej niż jednym psem, dodatek z tego tytułu stanowi odpowiednią wielokrotność stawki określonej w ust. 1.

3. W razie sprawowania opieki przez kilku funkcjonariuszy nad jednym psem, dodatek określony w ust. 1 dzieli się między nich w częściach równych.

§ 7. 1. Funkcjonariuszom pełniącym służbę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych przysługuje dodatek w wysokości:

- 1) przy pierwszym stopniu szkodliwości lub uciążliwości — do 5%,
  - 2) przy drugim stopniu szkodliwości lub uciążliwości — do 10%,
  - 3) przy trzecim stopniu szkodliwości lub uciążliwości — do 15%
- miesięcznego najniższego uposażenia zasadniczego.

2. Wykaz szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych warunków pełnienia służby stanowi załącznik nr 3 do rozporządzenia.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przysługuje funkcjonariuszom pełniącym służbę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych co najmniej przez połowę obowiązującego czasu służby.

4. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przysługuje, jeżeli stężenie lub natężenie czynników szkodliwych dla zdrowia, stwierdzone w wyniku badań środowiskowych przeprowadzonych przez laboratoria Inspekcji Sanitarnej lub inne laboratoria upoważnione przez właściwych terenowo wojewódzkich inspektorów sanitarnych do tego rodzaju badań, przekracza najwyższą dopuszczalną normę.

5. W razie zbiegu uprawnień do dodatku za służbę w warunkach o różnym stopniu szkodliwości dla zdrowia lub uciążliwości z dwóch lub więcej tytułów, o których mowa w załączniku nr 3 do rozporządzenia, funkcjonariuszowi przysługuje jeden dodatek według najwyższego stopnia szkodliwości.

§ 8. 1. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w porze nocnej przysługuje dodatek do uposażenia za każdą godzinę służby pomiędzy godziną 22⁰⁰ a 6⁰⁰ rano, w wysokości 20% godzinowej stawki uposażenia zasadniczego.

2. Dodatek do uposażenia, o którym mowa w ust. 1, nie może być niższy od wynagrodzenia ustalonego na podstawie art. 137 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152 oraz z 2000 r. Nr 19, poz. 239).

3. Godzinową stawkę uposażenia zasadniczego, o której mowa w ust. 1, oblicza się dzieląc miesięczną stawkę uposażenia zasadniczego funkcjonariusza przez liczbę godzin służby w danym miesiącu.

§ 9. 1. Z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań o wysokim stopniu złożoności lub odpowiedzialności funkcjonariuszowi można na czas określony, nie dłuższy niż rok, przyznać dodatek specjalny.

2. Dodatek specjalny jest wypłacany w ramach posiadanych środków na uposażenia, w kwocie nie przekraczającej 40% uposażenia zasadniczego.

3. Przyznanie dodatku specjalnego powinno być potwierdzone na piśmie, z wyraźnym określeniem okoliczności uzasadniających przyznanie tego dodatku.

§ 10. Kwoty dodatków określonych w rozporządzeniu, w wysokości procentowej od najniższego uposażenia zasadniczego, po ich wyliczeniu zaokrągla się do pełnych 10 groszy w górę.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Załączniki do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 kwietnia 2000 r. (poz. 408)

Załącznik nr 1

TABELE MIESIĘCZNYCH STAWEK UPOSAŻENIA ZASADNICZEGO DLA TYPOWYCH STANOWISK SŁUŻBOWYCH FUNKCJONARIUSZY SŁUŻBY CELNEJ

I. Główny Urząd Celný

Stanowisko służbowe	Grupa uposażenia zasadniczego	Miesięczna stawka uposażenia zasadniczego w złotych
1	2	3
Prezes Głównego Urzędu Celný	według odrębnych przepisów	
Wiceprezes Głównego Urzędu Celný	według odrębnych przepisów	
Dyrektor Głównego Urzędu Celný	00	1.700—7.000
Dyrektor departamentu (komórki równorzędnej)	01	1.260—6.000
Zastępca dyrektora departamentu (komórki równorzędnej)	02	1.170—5.400
Główny księgowy	02	1.170—5.400
Rzecznik prasowy	02	1.170—5.400
Zastępca głównego księgowego	03	1.085—4.800
Radca Prezesa	03	1.085—4.800
Naczelnik wydziału	03	1.085—4.800
Główny specjalista	04	950—4.200
Radca prawny	04	950—4.200
Starszy specjalista	05	890—3.700
Specjalista	06	860—3.400
Referendarz	07	830—3.100
Podreferendarz	08	780—3.000
Starszy referent	09	755—2.600
Referent	10	640—2.000

II. Urzędy celne

Stanowisko służbowe	Grupa uposażenia zasadniczego	Miesięczna stawka uposażenia zasadniczego w złotych
1	2	3
Dyrektor urzędu celnego	01	950—6.000
Zastępca dyrektora urzędu celnego	02	845—5.000
Główny księgowy	02	845—5.000
Naczelnik oddziału (działu)	03	840—4.500
Rzecznik prasowy	03	840—4.500
Ekspert celny	04	780—4.000
Radca prawny	04	780—4.000
Kierownik posterunku (referatu)	05	770—3.800
Kierownik zmiany	06	760—3.400
Inspektor celny	07	750—3.100
Starszy kontroler celny	08	730—3.000
Kontroler celny	09	710—2.700
Młodszy kontroler celny	10	690—2.400
Referent	11	620—1.600

Załącznik nr 2

TABELA DODATKU DO UPOSAŻENIA ZA POSIADANY STOPIEŃ SŁUŻBOWY

Lp.	Stopień służbowy	Stawka w złotych
1	2	3
1	Generalny komisarz celny	850
2	Nadkomisarz celny	750
3	Komisarz celny	650
4	Podkomisarz celny	600
5	Starszy aspirant celny	550
6	Aspirant celny	500
7	Młodszy aspirant celny	450
8	Starszy dyspozytor celny	400
9	Dyspozytor celny	350
10	Młodszy dyspozytor celny	300
11	Starszy rewident celny	250
12	Rewident celny	200
13	Młodszy rewident celny	150
14	Aplikant celny	100

Załącznik nr 3

WYKAZ SZKODLIWYCH DLA ZDROWIA LUB UCIAŻLIWYCH WARUNKÓW PEŁNIENIA SŁUŻBY PRZEZ FUNKCJONARIUSZY CELNYCH

1. Do pierwszego stopnia szkodliwości dla zdrowia lub uciążliwości zalicza się służbę pełnioną:

- 1) w pomieszczeniach, w których ze względu na technologię produkcji konieczne jest stosowanie wyłącznie oświetlenia elektrycznego,
- 2) w warunkach narażenia na promieniowanie ultrafioletowe lub podczerwone,
- 3) w pomieszczeniach zamkniętych, w których utrzymuje się stale temperatura efektywna powyżej 25°C lub poniżej 10°C,
- 4) w warunkach narażenia na działanie pyłów nie wywołujących zwłóknienia tkanki płucnej,

5) w warunkach narażenia na działanie substancji toksycznych nie kumulujących się w organizmie,

- 6) w warunkach narażenia na wibrację ogólną,
- 7) w mokrym środowisku o względnej wilgotności powietrza przekraczającej 80%, w błocie lub bezpośrednim kontakcie z wodą.

2. Do drugiego stopnia szkodliwości dla zdrowia lub uciążliwości zalicza się służbę pełnioną:

- 1) w pomieszczeniach zlokalizowanych poniżej poziomu otaczającego teren — zgodnie z przepisami w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy,

- 2) w warunkach narażenia na hałas,
  - 3) w warunkach nadmiernego obciążenia wysiłkiem fizycznym co najmniej 2000 kcal dla mężczyzn i 1200 kcal dla kobiet lub wymagających wymuszonej pozycji ciała,
  - 4) w warunkach narażenia na działanie pyłów wywołujących zwtóknienie tkanki płucnej,
  - 5) w warunkach narażenia na działanie substancji toksycznych kumulujących się w organizmie.
3. Do trzeciego stopnia szkodliwości dla zdrowia lub uciążliwości zalicza się służbę pełniącej:
- 1) w warunkach narażenia na promieniowanie jonizujące,
  - 2) w warunkach narażenia na działanie pól elektromagnetycznych wysokiej częstotliwości w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia,
  - 3) w warunkach narażenia na działanie substancji i czynników rakotwórczych, których wykaz określają odrębne przepisy,
  - 4) pod ziemią lub pod wodą,
  - 5) na wysokości powyżej 2 m i w wykopie poniżej 2 m, uznaną za niebezpieczną w przepisach o bezpieczeństwie i higienie pracy,
  - 6) przy wytwarzaniu, stosowaniu, magazynowaniu i transportowaniu gazów, paliw i materiałów wybuchowych,
  - 7) w szczególności wewnątrz zbiorników, aparatów, kanałów, studni — której pełnienie wymaga specjalnego zezwolenia,
  - 8) w kontakcie z materiałem zakaźnym.

409

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 14 kwietnia 2000 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze obrabiarek do drewna.

Na podstawie art. 237¹⁵ § 2 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze obrabiarek do drewna i urządzeń technicznych do obróbki drewna, zwanych dalej „obrabiarkami”.

§ 2. Pracownicy obsługujący obrabiarki powinni:

- 1) stosować nakrycie głowy całkowicie zakrywające włosy oraz odzież roboczą bez odstających i luźno zwisających części,
- 2) wykonywać pracę zgodnie z instrukcją bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dokumentacją techniczno-ruchową lub instrukcją obsługi,
- 3) przed przystąpieniem do czyszczenia, konserwacji lub naprawy obrabiarek wyłączyć napęd i zasilanie oraz zabezpieczyć je przed przypadkowym uruchomieniem,
- 4) po wykonanej naprawie nie uruchamiać obrabiarek bez zezwolenia przełożonego.

§ 3. 1. Obrabiarki powinny być wyposażone w zespoły urządzeń zaciskowych i dociskowych, w celu zabezpieczenia obrabianego materiału przed przypadkowym odrzutem lub wyrzutem.

2. Pracownicy obsługujący obrabiarki, w których pod wpływem sił skrawania może nastąpić odrzucenie lub wyrzucenie obrabianego materiału, powinni wykonywać pracę przy takich obrabiarkach poza strefą zagrożoną odrzutem lub wyrzutem.

§ 4. 1. Skuteczność działania instalacji przeciwporażeniowej w obrabiarkach powinna być sprawdzana, zgodnie z dokumentacją techniczno-ruchową lub instrukcją obsługi, co najmniej raz na dwa lata; czynności te powinny być wykonywane wyłącznie przez osoby do tego uprawnione.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio po każdej naprawie, malowaniu i zmianie miejsca zainstalowania obrabiarek stacjonarnych.

3. Instalacje wentylacji mechanicznej ogólnej i wyciągów miejscowych, znajdujące się w pomieszczeniu pracy, w których eksploatowane są obrabiarki, powinny być wykonane z materiałów nie gromadzących ładunków elektryczności statycznej.

§ 5. 1. Elementy sterownicze obrabiarek, ich liczba i rozmieszczenie powinny być tak dobrane i usytuowane, aby nie stwarzały zagrożenia wypadkowego.

2. Obrabiarki wyposażone w dwuręczne elementy sterownicze powinny być uruchamiane i zatrzymywane